

— Ἀπὸ τὸ Χάρο; Μὴ δὲν ἐφθάσκαμεν ἀκόμα ὡς αὐτοῦ, δόξα τῷ Θεῷ! Ἡ Μαρκέλλα θὰ ζήσῃ ἑκατὸν ἔτη, ἐλπίζω! Βέβαια ἐκληρονόμησε διάθεσιν εἰς τὰ καρδιακὰ νοσήματα, ἀλλὰ εἰς τὴν ἡλικίαν της θεραπεύεται εὐκόλως, καὶ δὲν πιστεύω νὰ εἶνε προσβεβλημένη σπουδαίως. Νὰ μού την φέρετε νὰ την ἰδῶ.

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Σίμων Ἀπελπισ. Ὅμως ἐγὼ εἰξεύρω τί εἶνε ἡ ἰατρειὰ της, νὰ μὴ ζῇ κοντὰ μου, δὲν εἰμ' ἐγὼ ἄξιος νὰ ἔχω κόρη...

— Τί λόγια εἰν' αὐτά! ἀνεφώνησεν ὁ ἰατρός. Ἀρκεῖ μόνον νὰ πάρετε πάλιν τὴν Τριανταφυλλίαν.

— Ποτέ, ἔγρυξεν ὁ εὐερέθιστος Μονφόρτ. Καμμιὰν ἡμέραν θὰ πιασθοῦμεν οἱ δύο μας καὶ θὰ σκοτωθούμε.

Ἐπαρότητα ἄκραν ἠσθάνθη ὁ γηραιὸς ἰατρός φαντασθεὶς καὶ μόνον τὴν Τριανταφυλλίαν φονεύουσαν ἄνθρωπον· συνεφώνησεν εἰς τοῦτο καὶ ὁ Μονφόρτ, ἀλλ' ὅμως ταυτοχρόνως ἐβεβαίωσεν ὅτι ἦτο τῶν ἀδυνάτων νὰ συζήσῃ μετὰ τῆς γηραιᾶς θεραπαίνης χωρὶς νὰ ἐκτροχιασθῇ δεκάκις τῆς ἡμέρας.

— Τὸ εἰξεύρω ὅτι εἶνε γυναῖκα πού δὲν ἔχει ἄλλη ἔς τὸν κόσμον σὰν αὐτή, μὰ ἐγώ, ἰατρέ μου, μὲ τὴ δοκιμὴ πού ἔκαμα, βλέπω πῶς δὲν εἰμαι ἄξιος νὰ ζῶ μαζί μὲ τέτοιους ἀνθρώπους· «κοντὸς ψαλμὸς ἀλληλουῖα!».

Ὁ ἰατρός διενεοῖτο καὶ ὁ Μονφόρτ τον παρτήρει ἀγωνιών.

— Εἰμαι ἄνθρωπος ἡλικιωμένος, προσέθηκεν ὁ ἀξιόλογος ἀνὴρ, ἔχω καὶ ἐγὼ τῆς παραξενιᾶς μου καὶ ἡ ὑπηρετήριά μου εἶνε πολὺ περισσότερον μηχανικὴ ἀπὸ τὴν καίμενην τὴν Τριανταφυλλίαν. Ἀλλὰ δὲν μου λές πῶς σου φαίνονται οἱ Βρεῶ;

— Οἱ Βρεῶ; Τί νὰ κάμουν οἱ Βρεῶ; εἶπεν ὁ Σίμων ἐξαγριούμενος.

— Πρίν σ' ἀποκριθῶ, εἶπέ μου τί σχέδια ἔχεις διὰ τὴν Μαρκέλλαν.

— Δὲν ἔχω κανένα σχέδιο, ἀπεκρίθη ὁ Σίμων ἄγριως. Θὰ κάμω τὸ συμφερότερον. Ἐσκοπεύω νὰ τὴν βάλω ἐσωτερικὴ σὲ κανένα σχολεῖο, καὶ ἴσως...

— Ἀξιόλογα, εἶπεν ὁ ἰατρός ἐπιδοκιμάζων διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς. Καὶ ἀπὸ σχολεῖα ἄλλο τίποτε· ἡ μόνη δυσκολία εἶνε νὰ ἐκλέξωμεν. Καὶ τότε σὺ τί θὰ κάμης;

— Ἔτσι μου ἔρχεται νὰ φύγ' ἀπὸ 'δῶ, εἶπεν ὁ Σίμων ἐνδοιάζων. Ἄν τὴν βάλω τῇ Μαρκέλλᾳ ἐσωτερικῇ, δὲν θὰ μου περισσεύουν... καὶ ἡ προῖκά της δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα, ἐγὼ ἠθελοῦ νὰ τὴν αὐξήσω... καὶ ἔπειτα δὲν ἔχει καὶ τὴν ἀνάγκη μου, ἡ Μαρκέλλα, καὶ ἂν λείψω δὲν θὰ της ἀποφάνῃ πολὺ...

— Ἄν θέλῃς νὰ τὴν ἀρρωστήσης, ξαναπέ το

ἄλλη μιὰ φορὰ! εἶπεν ὁ ἰατρός μετ' αὐστηρότητος. Καὶ στοχάζεσαι ὅτι ἡ κόρη σου δὲν σε ἀγαπᾷ; Πιστεύεις ὅτι θὰ εἰμποροῦσε νὰ ζήσῃ τόσον καιρὸν μαζί σου, χωρισμένη, ἐκείνων τῶν ὁποίους εἶχεν ἀγαπήσῃ, ἐὰν δὲν εὕρισκε πλησίον σου ἀποζημιώσιν δι' ὅσα ἔχασε;

— Ἔτσι εἰ! εἶπεν ὁ πατὴρ συγκεινημένος ἅμα καὶ μεστὸς χαρᾶς. Καὶ ἂν μείνω; προσέθηκε κλονισθείσης τῆς ἀποφάσεώς του.

— Τότε, φίλε μου, πρέπει νὰ συναινέσῃς νὰ μὴν εἶσαι ἀκοινωνήτος, νὰ γίνῃς κοινωνικὸς ἄνθρωπος, νὰ πηγαίνῃς εἰς τὰς φιλικὰς οἰκογενεῖας, νὰ δέχεσαι ἐπισκέψεις, νὰ εὕρῃς καλὰς φίλας τῆς κόρης σου...

— Δὲν θὰ το κατορθώσω! εἶπεν ὁ Μονφόρτ στενάζων μετ' ἀθυμίας. Ἐγὼ εἰμαι ἓνας ἀγριάνθρωπος, δὲν εἰμαι γιὰ τὸν κόσμον... Καλλιτέρα νὰ φύγω... καὶ δὲ θέλω ἄλλο παρὰ νὰ με θυμᾶται καμμιὰ φορὰ καὶ νὰ λέγῃ: «καλὴ του ὥρα τοῦ πατέρα μου!»...

— Δὲν πρέπει νὰ φύγῃς, εἶπεν ὁ ἰατρός τείνων μετ' ἀγάπης τὴν χεῖρα πρὸς τὸν βραχιόνα τοῦ Σίμωνος, βάλε τὴν ἀπλῶς ἐσωτερικὴν...

— Καὶ ἐγώ; τί θὰ γίνω; ἀνεφώνησεν ὁ τάλας πατὴρ ἐγειρόμενος. Ἐγὼ πού τὴν ἔχω συνηθίσῃ, τοὺς εὐγενικοὺς τρόπους της, τὴν καλὴν τῆς γνώμη, νὰ ἀπομείνω μοναχὸς καὶ ἔρημος μέσα ἔς τὴ φωλιὰ μου, καὶ θάρχεται νὰ με βλέπῃ καθε Κυριακὴ, δὲν εἰν' ἀλήθεια! Ὅχι, ἐξοχώτατε, ἂν τὴν ἀποχωρισθῶ τὴν κόρη μου, θὰ το ἀποφασίσω γιὰ νὰ ἔχω ἀφορμὴ νὰ «δουλεύω σὰν τὸ σκυλί», νὰ «δίνῃ ὁ νοῦς» μου καὶ νὰ παρηγοροῦμαι ὅτι γιὰ τὴν κόρη μου δουλεύω... Ἀλλὰ θὰ ἔρχωμαι νὰ τὴν βλέπω κάποτε γιὰ νὰ μὴ με ξεχάσῃ... γιὰ νὰ μ' ἀγαπᾷ...

Καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ στήθος του καὶ ἔστραφη. Ὁ δὲ ἰατρός σεβόμενος τὴν συγκίνησίν του, ἐσιώπησε καὶ ἀφ' οὗ ὁ Σίμων συνῆλθε, θλίβων ἰσχυρῶς τὴν χεῖρά του εἶπε:

— Εἶσαι, φίλε μου, ἄνθρωπος ἀξιόλογος καὶ πατὴρ ἄριστος. Ἄς περάσῃ ὀλίγος καιρὸς καὶ εἰμαι βέβαιος ὅτι θὰ συμβιβασθῇς μὲ τὴν Μαρκέλλαν καὶ τὰ πράγματα θὰ διορθωθοῦν... ἐν ἡ δύο ἔτη ἀρκούν.

— Ἀχ! ἐξοχώτατε, «ὁ Θεὸς καὶ ὁ λόγος σου!» εἶπεν ὁ Σίμων στενάζων ἐκ τῶν μυγίων τῆς καρδίας του.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Ἡ τόλμη τοῦ ἐκφράζειν τὴν ἰδίαν γνώμην εἶνε εἰς τῶν ζωτικῶν ὁρῶν τῆς αὐτοτελείας τοῦ χαρακτῆρος. Πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ τις ἰδίας πεποιθήσεις καὶ νὰ μὴ εἶνε ἡ σκιά ἢ ἡ χῶ ἄλλου.